



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **Město Strakonice**, IČO: 002 51 810
se sídlem Strakonice, Velké náměstí 2
zastoupený Mgr. Tomášem Krutákem, advokátem
se sídlem Praha 1, Revoluční 724/7
proti

žalovanému: **Ministerstvo financí**
se sídlem Praha 1, Letenská 15
za účasti: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
se sídlem Praha 1, Staroměstské náměstí 932/6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného z dne 13. 4. 2023 č.j. MF-17278/2017/1203-28

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl návrh žalobce na zaplacení krácené části dotace ve výši 1 585 455,25 Kč.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že podstatou sporu je krácení dotace o částku 1 585 455,25 Kč. Návrh na zahájení sporného řízení správního se týká projektu č. CZ.1.14/3.2.00/25.02758 s názvem „Revitalizace strakonického hradu – II. etapa“ (dále jen „projekt“). Mezi žalobcem a Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad, IČO: 750086999, se sídlem Jeronýmova 1750/21, 370 01 České Budějovice (dále jen „poskytovatel dotace“) byla uzavřena smlouva o podmínkách poskytnutí dotace z Regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad ze dne 27. 2. 2014 (dále jen „smlouva o poskytnutí dotace“). Poskytovatel dotace zanikl ke dni 31. 12. 2021 a jeho právním zástupcem se stalo Ministerstvo pro místní rozvoj (dále jen „osoba zúčastněná na řízení“). Důvodem pro krácení dotace byla kontrola INTERIM provedená poskytovatelem dotace v období 13. 4. – 29. 7. 2015, při níž bylo zjištěno, že žalobce porušil zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“), když v otevřeném zadávacím řízení mj. neprodloužil lhůtu pro podání nabídek, přestože dodatečnými informacemi upravil zadávací podmínky u části 1 veřejných zakázek tak, že došlo ke zkrácení záruční lhůty na dodávky strojů a technologických zařízení z 60 na 24 měsíců (dále jen „zjištění č. 18“). Současně mělo dojít k dalším porušením ZVZ (kontrolní zjištění č. 30, 31) spočívajícím v tom, že vítězný uchazeč neprokázal splnění technických kvalifikačních předpokladů. Na základě těchto zjištění provedl poskytovatel dotace finanční opravu ve výši 25 %.
3. Žalovaný dále zrekapituloval, že meritorním rozhodnutím č.j. MF-17278/2017/1203-17 ze dne 12. 3. 2019 (dále též „rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2019“ či „předchozí rozhodnutí žalovaného“) zamítl návrh žalobce. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který dne 18. 2. 2021 rozsudkem č.j. 11 Af 21/2019-59 (dále jen „zrušující rozsudek Městského soudu v Praze“) rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2019 zrušil a věc vrátil žalovanému k novému posouzení. Důvodem zrušení byla částečná nepřezkoumatelnost, která měla spočívat zejména v nedostatečném odůvodnění použití typu a výše finanční opravy nesrovnalosti dle Pokynů COCOF u kontrolního zjištění č. 18 a č. 30. Soud se však ztotožnil s právním posouzením správního orgánu v tom, že žalobce v obou případech porušil ZVZ. Žalovaný podal proti zrušujícímu rozsudku Městského soudu v Praze kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 10. 2022 č.j. 3 Afs 82/2021-44 (dále též „rozsudek NSS“ nebo „rozsudek ze dne 14. 10. 2022“) zamítl.
4. Ke zjištění č. 18 žalovaný odkázal na ustanovení § 40 odst. 3 ZVZ. Uvedl, že žalobce se dopustil porušení tohoto ustanovení tím, že provedl úpravu zadávacích podmínek nepřipustnou formou dodatečných informací a přiměřeně neprodloužil lhůtu pro podání nabídek uchazečů. Žalobce byl povinen zveřejnit změněnou zadávací dokumentaci a zároveň prodloužit lhůtu pro podání nabídek tak, aby od okamžiku změny činila celou původní délku lhůty pro podání nabídek. Nejednalo se o pouhou úpravu zadávacích podmínek, nýbrž o jejich změnu. Žalovaný podtrhl, že zkrácení záruční doby o více než polovinu, tj. z 60 měsíců na 24, nelze považovat za „úpravu“. Zdůraznil, že takto razantní zkrácení záruční doby mohlo mít nepochybně vliv na počet zájemců o veřejnou zakázku, hodnocení nabídek a na výběr dodavatele. Žalobce nebyl schopen během správního řízení prokázat a doložit opak. Žalobce se jednáním popsaným pod zjištěním č. 18 dopustil i porušení zásady transparentnosti zadávacího řízení uvedené v § 6 ZVZ. Provedená změna zadávacích podmínek byla způsobilá rozšířit okruh možných dodavatelů. Neprodloužením lhůty pro podání nabídky žalobce de facto znemožnil uchazečům se reálně ucházet o veřejnou zakázku a současně tím učinil zadávací řízení nepřehledným a nečitelným, čímž se

dopustil netransparentnosti v zadávacím řízení, která je v rozporu s ustanovením § 25 odst. 1 ZVZ. S ohledem na to, že žalobce porušil ZVZ, dopustil se tím současně i porušení čl. VI. odst. 2 a čl. VIII. odst. 1 smlouvy o poskytnutí dotace, přičemž došlo ke vzniku nezpůsobilých výdajů. Poskytovatel dotace byl proto oprávněn postupovat podle čl. XI. odst. 3 smlouvy o poskytnutí dotace, tj. neproplatit žalobci vzniklé nezpůsobilé výdaje a snížit o tyto nezpůsobilé výdaje výši původně sjednané dotace.

5. Pro stanovení výše finanční opravy použil poskytovatel dotace tabulku oprav, přičemž správně aplikoval řádek č. 3 Pokynů COCOF. V tomto řádku je skutková podstata nesrovnalosti definována jako „*nedodržení lhůt pro doručení nabídek nebo nedodržení lhůt pro doručení žádostí o účast*“. Z řádku č. 3 tedy jednoznačně vyplývá, že za nedodržení lhůt pro doručení nabídek je stanovena sankce 25 % z uplatněných způsobilých výdajů za zkrácení lhůt v rozsahu 50 % a vyšším, přičemž její snížení je u této skutkové podstaty zásadně vyloučeno. Žalobce provedl úpravu zadávacích podmínek pouze nepřipustnou formou dodatečných informací, které odeslal dne 30. 5. 2014, tj. 10 dní po zveřejnění veřejné zakázky ve Věstníku veřejných zakázek. Žalovaný konkrétně uvedl, že veřejná zakázka byla vyhlášena oznámením ve Věstníku veřejných zakázek dne 20. 5. 2014, přičemž termín pro podání žádostí o účast/nabídek byl stanoven ke dni 9. 6. 2014, který žalobce nezměnil.
6. Ke zjištění č. 30, které spočívalo v neprokázání splnění technické kvalifikace vybraným uchazečem (dále jen „zjištění č. 30“), žalovaný uvedl, že účelem technické kvalifikace je zabezpečit, aby zadavatel uzavřel smlouvu s takovým dodavatelem, který je z ekonomického a technického hlediska schopen zakázku řádně a včas provést. Jejím účelem je dále prokázat, že dodavatel disponuje takovými kapacitami, ukazateli a předpoklady, které zadavateli v maximální možné míře zaručí, že jde o zkušeného a odborně zdatného dodavatele. Vítězný uchazeč, TVInvest, s.r.o. (dále jen „TVInvest“) prokazoval technický kvalifikační předpoklad na stavbyvedoucího prostřednictvím pana J. H. (dále jen „pan J. H.“). Při provedeném důkazním řízení bylo nepochybně zjištěno, že nabídka firmy TVInvest: i) neobsahovala sdělení, že pan J. H. v minulosti realizoval jednu obdobnou zakázku, tj. rekonstrukci objektu pro veřejnou službu, ve finančním objemu min. 1 milion Kč bez DPH a ii) v profesním životopise pana J. H. nebyly uvedeny konkrétní pracovní reference a profesní pozice v rámci reference a dále nebylo doloženo osvědčení o dosaženém vzdělání (tj. maturita na Střední průmyslové škole stavební, obor pozemní stavby) a nebyla prokázána délka praxe. Bylo zároveň prokázáno, že žalobce si výslovně vymínil v odst. 7.9 kvalifikační dokumentace – svazek č. 1, že dodavatel nesplňující kvalifikaci v požadovaném rozsahu, nebo který nesplní povinnost stanovenou v čl. 7.7 a § 58 ZVZ, musí být vyloučen z účasti v zadávacím řízení. Z žádné listiny předložené účastníky v řízení ani z žádného tvrzení žalobce nevyplynulo, že by firma TVInvest byla vyzvána hodnotící komisí k dodatečnému doložení chybějících informací a dokladů. Žalovaný tak dospěl k závěru, že žalobce porušil § 56 odst. 3 písm. c) ZVZ. Tím, že vybral uchazeče, který v okamžiku podání nabídky nesplňoval technický kvalifikační předpoklad, zvýhodnil vybraného uchazeče a dopustil se porušení zásady rovného zacházení podle § 6 ZVZ, neboť nezastával stejný přístup ke všem dodavatelům. Současně se dopustil zjevné diskriminace, neboť tím, že nevyloučil firmu TVInvest ze zadávacího řízení, znevýhodnil ostatní dodavatele. S ohledem na to, že žalobce prokazatelně porušil ZVZ, dopustil se tím současně i porušení čl. VI. odst. 2 a čl. VIII. odst. 1 smlouvy o poskytnutí dotace, přičemž došlo ke vzniku nezpůsobilých výdajů. Poskytovatel dotace byl proto oprávněn postupovat podle čl. XI. odst. 3 smlouvy o

poskytnutí dotace, tj. neproplatit příjemci vzniklé nezpůsobilé výdaje a snížit o tyto nezpůsobilé výdaje výši původně sjednané dotace. Postup poskytovatele dotace při krácení dotace byl výslovně upraven v Příručce, kterou se žalobce výslovně zavázal dodržovat a akceptovat. Pro stanovení výše finanční opravy použil poskytovatel dotace tabulku oprav, konkrétně řádek 16 Pokynů COCOF. V popisu nesrovnalosti u tohoto řádku je mimo jiné uvedeno: „*Auditní stopa týkající se zejména bodového hodnocení uděleného každé nabídce je nejasná/neodůvodněná/ nedostatečně transparentní nebo vůbec neexistuje ...*“ Vybraný uchazeč, firma TVInvest, nesplnil kvalifikační předpoklady. Auditní stopa odůvodňující výběr firmy TVInvest jako vítězného uchazeče je tak nejasná, neodůvodněná, potažmo neexistující. Dle řádku č. 16 Pokynů COCOF je sazba finanční opravy stanovena na 25 %, přičemž může být snížena na 10 % nebo 5 % podle závažnosti dané nesrovnalosti. S ohledem na to, že se jednalo o závažné porušení zákona, což konstatoval i Městský soud v Praze, nebylo možné použít sníženou sazbu.

7. Ohledně neprokázání splnění technické kvalifikace u zástupce stavbyvedoucího (zjištění č. 31) žalovaný konstatoval, že žalobce se v tomto případě žádného porušení ZVZ při zadávání veřejné zakázky nedopustil.
8. Žalovaný dále zdůraznil, že v případě vzniku více nesrovnalostí se sazby oprav nesčítají, ale při stanovení sazby finanční opravy se aplikuje pouze ta nejzávažnější (viz Pokyny COCOF). Na obě zjištěná porušení je v tabulce oprav stanovena stejná sazba ve výši 25 % z hodnoty veřejné zakázky, přičemž pouze u jedné z nesrovnalostí (zjištění č. 30) je možné stanovenou sazbu snížit na 5 % nebo 10 % za předpokladu, že porušení bylo malé nebo menší intenzity. Z vyjádření poskytovatele dotace je však zjevné, že za závažnější porušení považuje porušení popsané ve zjištění č. 18. U této skutkové podstaty lze aplikovat pouze jedinou sazbu, jejíž výše je stanovena na 25 % z hodnoty veřejné zakázky (viz řádek č. 3 Pokynů COCOF).
9. Žalovaný konstatoval, že postup poskytovatele dotace při stanovení výše finanční opravy byl správný.
10. K námitce týkající se nesprávné (nepřiměřené) sazby při stanovení výše finanční opravy uvedl, že jednotlivé řádky finančních oprav jsou v Pokynech COCOF označeny jako „typové nesrovnalosti“, pod něž lze podřadit další obdobné chování. Tabulka, kterou Pokyny COCOF obsahují, je označena jako „*Hlavní typy nesrovnalostí a odpovídající sazby finančních oprav*“. Pro poskytovatele dotace by mělo být možné podřazovat typově obdobné nesrovnalosti pod vymezené a definované skutkové podstaty. S ohledem na výše popsané závěry žalovaný neshledal námitku důvodnou.
11. K námitce, že závažnost vytýkaných porušení měla být hodnocena poskytovatelem dotace jako marginální v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 49/2013-34, zopakoval, že aplikace snížené sazby nepřipadala v úvahu, neboť povaha a závažnost pochybení dle zjištění č. 18 a 30 neopodstatňovaly její uplatnění. V žádném případě se nejednalo o marginální nebo formální pochybení.
12. Částečně důvodnou shledal žalovaný námitku týkající se vadného postupu poskytovatele dotace spočívajícího v tom, že neuvedl důvod aplikace zvýšené sazby ve výši 25 %. Důvod

pro aplikaci zvýšené sazby ve výši 25 % není uveden ani v protokolu o kontrole a ani ve vypořádání námitek ze dne 9. 9. 2015. Postup poskytovatele dotace proto nemusel být žalobci od počátku zjevný. Poskytovatel dotace uvedl řádné vysvětlení svého postupu ohledně aplikace sazby ve výši 25 % teprve v průběhu předmětného řízení, konkrétně ve vyjádření k návrhu na zahájení sporného řízení. Postup poskytovatele dotace tedy nebyl zcela v souladu se zásadami dobré správy, neboť pouhý odkaz na příslušný řádek Pokynů COCOF nelze považovat za dostačující odůvodnění postupu poskytovatele dotace.

13. K námitce týkající se vadného postupu poskytovatele dotace při oznámení krácení dotace žalovaný nejprve konstatoval, že poskytovatel dotace neměl podle smlouvy o poskytnutí dotace žádnou povinnost sdělit žalobci písemnou formou informaci o finančním krácení dotace se zdůvodněním. Rovněž neměl žádnou notifikační povinnost týkající se krácení dotace ani dle zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů (dále jen „zákon č. 250/2000 Sb.“), neboť žalobcem odkazované ustanovení § 22 uvedeného zákona upravuje situaci, kdy se příjemce dopustí porušení rozpočtové kázně. V případě žalobce se jednalo o vznik nezpůsobilých výdajů před vyplacením dotace, a nešlo tak o porušení rozpočtové kázně. Dále zdůraznil, že na poskytování dotací z rozpočtů Regionálních rad a z rozpočtu EU se nevztahuje zákon č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla).
14. Žalovaný konstatoval, že režim dotací je obecně upraven v § 10a zákona č. 250/2000 Sb. Na vztah mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení dopadá znění zákona č. 250/2000 Sb., účinné před 19. 2. 2015, neboť smlouva o poskytnutí dotace byla uzavřena v roce 2014. V tomto znění ještě neexistoval § 10a odst. 4, který stanovuje notifikační povinnost poskytovatele dotace sdělit důvody nevyplacení dotace, a to formou úkonu dle části páté správního řádu (nikoli formou správního rozhodnutí). Poskytovatel tedy neměl povinnost vydat rozhodnutí o krácení dotace.
15. Žalovaný uzavřel, že žalobce neunesl v řízení důkazní břemeno a neprokázal svoje tvrzení, že při zadávání veřejné zakázky neporušil ZVZ a tím i smlouvu o poskytnutí dotace. Poskytovatel dotace naproti tomu zdůvodnil svůj postup týkající se krácení dotace.
16. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uplatnil celkem čtyři námitkové okruhy.
17. V prvním žalobním bodě namítl nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve vztahu ke zjištění č. 18. Uvedl, že žalovaný se neřídil závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze. Konkrétně žalobce odkázal na bod [50] uvedeného rozsudku, kde bylo soudem zdůrazněno, že k jiným nesrovnalostem, které nejsou v oddíle 2 bodu 1.1 Pokynů COCOF uvedeny, je nutno přistupovat v souladu se zásadou proporcionality, a je-li to možné, analogicky s typy nesrovnalostí uvedenými v těchto pokynech. Poskytovatel dotace je povinen řádně odůvodnit, proč provádí korekci podle daného řádku. Z popisu nesrovnalosti na řádku 3. totiž zcela jednoznačně vyplývá, že nesrovnalost, při které má být tento řádek aplikován, má spočívat v tom, že lhůty pro doručení nabídek (nebo doručení žádostí o účast) byly kratší než lhůty stanovené ve směrnících. Takové pochybení ale žalobci vytýkáno nebylo. Žalobce namítl, že žalovaný neodůvodnil, v čem spatřuje podobnost mezi popisem nesrovnalosti na řádku č. 3 Pokynů COCOF a zjištěním č. 18. Napadené rozhodnutí je tak v rozporu

s názorem Městského soudu v Praze. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí neobsahuje ani odůvodnění, proč se žalovaný závazným názorem Městského soudu v Praze neřídil, je napadené rozhodnutí zatíženo vadou mající za následek jeho nezákonnost.

18. Žalovaný se rovněž nevypořádal s tím, jakou výši korekce má v daném případě udělit. Na zjištění č. 18 nedopadá zejména pochybení uvedené na řádku č. 3 Pokynů COCOF. Snaha o odůvodnění výše sazby opravy uvedením toho, jak byla zkrácena záruční lhůta, pouze dokresluje, že žalovaný v tomto případě nepoužil řádek č. 3 Pokynů COCOF odůvodněně. Žalovaný pouze konstatoval, že správní orgán má za prokázané, že poskytovatel dotace správně aplikoval řádek č. 3 Pokynů COCOF, avšak nijak neodůvodnil provedení korekce podle uvedeného řádku.
19. Ve druhém žalobním bodě namítl žalobce nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve vztahu ke zjištění č. 30. Žalovaný podle něj opomíjí to, že Městský soud v Praze konstatoval pochybení žalovaného spočívající v absenci řádného odůvodnění, proč je korekce provedena podle daného řádku a proč bylo zapotřebí případné užití analogie. Městský soud v Praze konstatoval, že není jasné, z jakého důvodu byla poskytovatelem dotace i žalovaným aplikována korekce podle řádku č. 16 Pokynů COCOF, ani to, proč byla provedena korekce v nejvyšší možné míře. Žalovaný v napadeném rozhodnutí názor Městského soudu v Praze nerefletoval a zopakoval, že zjištění č. 30 podřadil pod řádek č. 16 Pokynů COCOF. Zjištění č. 30 se netýká hodnocení nabídek, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce neprokázal splnění technické kvalifikace vybraným uchazečem. Žalovaný však v rozporu se zrušujícím rozsudkem Městského soudu v Praze nevysvětlil, z jakého důvodu shledává aplikaci řádku č. 16 Pokynů COCOF na zjištění č. 30 přílehlavou, jestliže pouze konstatoval, že „*Tuto definici je dle názoru správního orgánu možné aplikovat na předmětné kontrolní zjištění.*“ Žalovaný rovněž mylně tvrdí, že k závažnosti nesrovnalosti u zjištění č. 30 se vyjádřil i Městský soud v Praze, ten se však mírou závažnosti u zjištění č. 30 nezabýval. Žalobci tak z napadeného rozhodnutí není jasné, v čem žalovaný spatřuje typovou obdobnost u zjištění č. 30 s popisem nesrovnalosti na řádku č. 16 Pokynů COCOF. Podobně napadené rozhodnutí neobsahuje odůvodnění odmítnutí možnosti snížit sazbu finanční opravy dle řádku č. 16 Pokynů COCOF.
20. Žalovaný se ani u zjištění č. 30 nevypořádal s tím, jakou výši korekce má v daném případě udělit. Zařazení zjištění č. 30 neodpovídá řádku č. 16 Pokynů COCOF, tedy neodůvodnění výše sazby je stejně jako u zjištění č. 18 nad rámec.
21. Ve třetím žalobním bodě namítl žalobce nesprávné právní posouzení při hodnocení polehčujících okolností. Městský soud v Praze sice konstatoval, že došlo k porušení zákona u zjištění č. 30, nicméně neřekl, jak moc závažné toto pochybení bylo. Žalovaný pak u zjištění č. 30 pouze konstatoval, že došlo k porušení zákona, ale mírou závažnosti se v napadeném rozhodnutí vůbec nezaobíral. V rozporu s bodem 1.3 Pokynů COCOF nezohlednil nejen míru proporcionality porušení a udělené sankce v podobě krácení dotace, ale též nezohlednil faktory jmenované v Pokynech COCOF. Žalovaný pouze konstatoval, že nešlo sazbu snížit, protože nešlo o marginální či formální porušení zákona. Daná logika by však podle žalobce znamenala, že každé porušení je natolik závažné, že se má aplikovat nejvyšší sazba finanční korekce. To je však v příkrém rozporu s Pokyny COCOF, které u každé nesrovnalosti uvádí několik sazeb finančních oprav, které mají být

uplatňovány podle individuálních okolností daného případu. Žalovaný touto argumentací přiznává, že se přiměřeností sankce (finanční opravy) nijak nezabýval a automaticky uplatnil nejvyšší možnou sazbu finanční opravy. Tímto způsobem odňal žalobci možnost vyjádřit se k relevantním důvodům, které ho vedly (resp. mohly vést) k použití nejvyšší sazby finanční korekce. Napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Žalobce je přesvědčen, že pokud snad k porušení ZVZ z jeho strany skutečně došlo (což odmítá), pak tento případ oproti jiným případům se stejným porušením ZVZ vykazoval znaky nižší závažnosti. Rozhodně nevykazoval znaky vyšší závažnosti, které by odůvodňovaly použití nejvyšší možné sazby finanční korekce, přičemž ani žalovaný žádné takové znaky neoznačuje. Pokud je žalovaný jiného názoru, měl tyto znaky v napadeném rozhodnutí specifikovat. Žalovaný tak napadené rozhodnutí zatížil množstvím vad a v konečném důsledku nesprávně právně posoudil spornou věc a současně učinil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

22. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl absentující nestrannost žalovaného. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný nebyl nestranným arbitrem mezi poskytovatelem dotace a žalobcem. Naopak se snažil „dopovědět“ a objasňovat důvody pro krácení dotace na straně poskytovatele dotace tak, aby postup této osoby a následně i zamítavý výrok napadeného rozhodnutí obstál. Postupoval tedy přesně tak, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 10. 2022, že by postupovat neměl. Žalovaný měl naopak dojít k závěru, že poskytovatel dotace postupoval nezákonně a měl rozhodnout ve prospěch žalobce.
23. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ke zjištění č. 18 předeslal, že Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalovaný správně kvalifikoval jednání žalobce jako porušení § 40 odst. 3 ZVZ ve spojení s § 6 ZVZ. Konkrétně odkázal na body 61-63 zrušujícího rozsudku Městského soudu v Praze. Dále Městský soud v Praze potvrdil správnost závěru žalovaného, že se nejednalo o marginální pochybení, neboť neprodloužením lhůty pro podání nabídek žalobce jako zadavatel de facto znemožnil uchazečům se reálně ucházet o veřejnou zakázku a současně tím učinil zadávací řízení nepřehledným a nečitelným, čímž se dopustil netransparentnosti v zadávacím řízení.
24. Co se týče volby správného „řádku“ COCOF, má žalovaný za to, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí (zejména na straně 30) podrobně zdůvodnil, proč je aplikovaný řádek č. 3 typově nejbližší k uvedené zjištěné nesrovnalosti, i když výslovně nepopisuje konkrétní skutkovou podstatu, tj. změnu zadávacích podmínek nepřípustnou formou. Řádek č. 3 Pokynů COCOF definuje skutkovou podstatu jako „*nedodržení lhůt pro doručení nabídek nebo nedodržení lhůt pro doručení žádostí o účast*“. Žalobce byl jako zadavatel povinen prodloužit lhůtu pro podání nabídek tak, aby od okamžiku změny činila celou původní délku lhůty pro podání nabídek. S ohledem na to, že žalobce neprodloužil lhůtu k podání nabídek, ačkoliv k tomu byl povinen, došlo tímto postupem k faktickému zkrácení lhůt pro podání (doručení) námitek, a proto má žalovaný za to, že jednání žalobce lze plně podřadit pod řádek č. 3 Pokynů COCOF.
25. Pokud jde o stanovení výše finanční korekce, má žalovaný rovněž za to, že v rámci napadeného rozhodnutí dostatečným způsobem odůvodnil, proč byla zvolená výše korekce správná a zákonná. Žalobce neprodloužil lhůtu pro podání nabídky a toto zkrácení bylo

v rozsahu vyšším než 50 % poté, co významně zkrátí záruční dobu. Použití sazby finanční opravy ve výši 25 % proto bylo jediné možné s tím, že užití nižší sazby nebylo s ohledem na závažnost pochybení možné. Žalovaný musel vycházet ze skutečnosti, že v jednotlivých sazbách je již zohledněna závažnost nesrovnalosti a zásada proporcionality. Snížení stanovených a doporučených sazeb je možné pouze v případě, že se jedná o zcela ojedinělý a mimořádný případ, u něhož by i snížená sazba byla nepřiměřeně tvrdá s ohledem na závažnost, povahu a dopady takové nesrovnalosti, k čemuž však v této konkrétní věci nebyl důvod.

26. Pokud jde o nesrovnalost popsanou ve zjištění č. 30, žalovaný má i zde za to, že v bodě [66] odůvodnění zrušujícího rozsudku Městského soudu v Praze byly potvrzeny dřívější závěry žalovaného, že žalobce vybral v zadávacím řízení uchazeče, který v okamžiku podání nabídky nesplňoval technický kvalifikační předpoklad podle § 56 odst. 3 písm. c) ZVZ ve spojení s § 6 ZVZ. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí podrobně zdůvodnil, proč je aplikovaný řádek č. 16 Pokynů COCOF typově nejbližší ke zjištěné nesrovnalosti, i když výslovně nepopisuje konkrétní skutkovou podstatu.
27. Žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí dostatečným způsobem odůvodnil, proč zvolená výše korekce byla správná a zákonná. S ohledem na to, že se jednalo o závažné porušení zákona, což konstatoval i soud, nebylo možné použít sníženou sazbu. Pochybení žalobce nebylo možné hodnotit jako marginální či formální. Dále zdůraznil, že při vzniku více nesrovnalostí v jednom zadávacím řízení se sazby finančních oprav nesčítají a vždy se aplikuje pouze sazba za nejzávažnější pochybení. Je pak nerozhodné, za kolik nesrovnalostí je finanční oprava ukládána.
28. Žalovaný má za to, že se dostatečně zabýval tím, zda žalobci svědčí nějaké polehčující okolnosti, pro něž by byla stanovená výše finanční opravy nepřiměřeně tvrdá. Dodal, že jakékoli úvahy o stanovení sankce ve vztahu ke zjištění č. 30 (resp. výběr sazby stanovené v řádku č. 16 Pokynů COCOF) jsou v zásadě nadbytečné. I pokud by žalovaný dospěl k závěru, že se v případě zjištění č. 30 užije nižší sazba než 25 %, stále by musel vycházet ze sazby ve vztahu ke zjištění č. 18, která je v řádku č. 3 Pokynů COCOF stanovena dle pevných pravidel a kdy užití výše sazby není navázáno na správní uvážení. Žalovaný nemohl sazbu finanční opravy snížit na méně než 25 %, když to smluvní ujednání stran neumožňovalo a žalobce nebyl současně po dobu řízení schopen prokázat, že nedošlo k porušení zákona při zadávání veřejné zakázky a zároveň že se v daném případě jedná o zcela ojedinělý a mimořádný případ.
29. Za zcela nedůvodnou považuje žalovaný námitku, že napadené rozhodnutí není objektivní a nestranné. Žalobce žádným způsobem nerozvedl, z jakého důvodu žalovaný nepostupoval nestranně, resp. neuvedl, co konkrétně měl žalovaný v napadeném rozhodnutí „dopovídat“ a objasňovat namísto poskytovatele dotace. V tomto případě se jedná o sporné řízení správní podle § 141 správního řádu, které je postaveno na zásadě dispoziční. Právním titulem k uplatnění nároku na vyplacení dotace je smlouva o poskytnutí dotace. Pokud si kontrahenti v rámci smluvní volnosti výslovně ujednají podmínky krácení dotace a tyto podmínky jsou v souladu se zákonem, správní orgán je nemůže porušovat a vykládat jinak jenom proto, že je příjemce dotace (bez předložení relevantních důkazů) přesvědčen o tom, že žádný zákon neporušil, nebo že jeho porušení zákona a smlouvy mělo menší

intenzitu, než kterou ve skutečnosti mělo, anebo že by se měl aplikovat jiný, pro něj výhodnější způsob krácení dotace. Žalobce netvrdil ani neprokazoval, že si sjednal jiný způsob finanční opravy pro případ vzniku nesrovnalosti, ani že jeho porušení zákona v zadávacím řízení nemělo vliv (ani potenciální) na výběr dodavatele a že se nedopustil diskriminace vůči potenciálním uchazečům o veřejnou zakázku.

30. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného zopakoval, že porušení konstatované ve zjištění č. 18 není výslovně zahrnuto v řádku č. 3 Pokynů COCOF. Tento řádek odkazuje na porušení pravidla uvedeného v čl. 38 směrnice Evropského parlamentu a Rady Evropské unie č. 2004/18/ES ze dne 31. 3. 2004 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby (dále jen „směrnice 2004/18/ES“). Tento článek uvedené směrnice stanovuje minimální lhůty pro doručení žádostí o účast a pro doručení nabídek, avšak nestanovuje povinnost zadavateli prodloužit lhůtu pro podání námitek v případě změny zadávacích podmínek. Žalovaný teprve ve vyjádření k žalobě přichází s odůvodněním, které není obsahem napadeného rozhodnutí, což dokládá, že napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněné. Není pravda, že by na straně 20 napadeného rozhodnutí žalovaný odůvodnil, proč použil řádek č. 3 Pokynů COCOF. V této části napadeného rozhodnutí žalovaný pouze konstatoval, že má za prokázané, že poskytovatel dotace správně aplikoval řádek č. 3 Pokynů COCOF, a to bez dalšího odůvodnění. Pokud žalovaný neodůvodnil zařazení zjištění č. 18 pod řádek č. 3 Pokynů COCOF, pak se tímto řádkem nemůže řídit ani při stanovení výše sazby opravy. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ani ve vyjádření k žalobě nezabýval otázkou, jaká měla být původní lhůta pro podání nabídky a jak případně byla zkrácena. I přes toto případné odůvodnění je ovšem dle žalobce stále zásadní skutečnost, že směrnice č. 2004/18/ES v čl. 38 o prodlužování lhůty pro podání nabídek nic neuvádí.
31. I ohledně zjištění č. 30 a použití řádku č. 16 Pokynů COCOF žalobce uvedl, že žalovaný ve vyjádření přichází s odůvodněním, které není obsahem napadeného rozhodnutí. Navíc ani toto odůvodnění uvedené ve vyjádření k žalobě nespecifikuje, proč byl na zjištění č. 30 použit řádek č. 16 Pokynů COCOF, když se zjištění č. 30 vůbec netýká hodnocení nabídek, ale posouzení kvalifikace. Pokud žalovaný neodůvodnil zařazení zjištění č. 30 pod řádek č. 16 Pokynů COCOF, pak se tímto řádkem nemůže řídit ani při stanovení výše sazby opravy. Dle žalobce v napadeném rozhodnutí chybí i odůvodnění, proč byla provedena korekce v nejvyšší možné míře.
32. Osoba zúčastněná na řízení se k žalobě nevyjádřila.
33. Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 29. 8. 2024, žalobce i žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích. Osoba zúčastněná na řízení se k jednání nedostavila, ačkoli byla řádně předvolána, a soud proto jednal v její nepřítomnosti.
34. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při rozhodování vycházel zejména z následující právní úpravy:
35. Podle § 6 odst. 1 ZVZ *zadavatel je povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.*

36. Podle § 40 odst. 3 ZVZ *provede-li veřejný zadavatel úpravy zadávacích podmínek, je povinen současně přiměřeně prodloužit lhůtu pro podání žádosti o účast v zadávacím řízení nebo lhůtu pro podání nabídek, a to podle povahy provedené úpravy. V případě takové změny zadávacích podmínek, která může rozšířit okruh možných dodavatelů, prodlouží zadavatel lhůtu tak, aby od okamžiku změny činila celou původní délku lhůty pro podání žádosti o účast nebo pro podání nabídek.*
37. Podle § 56 odst. 3 písm. c) ZVZ *k prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů dodavatele pro plnění veřejné zakázky na stavení práce může veřejný zadavatel požadovat osvědčení o vzdělání a odborné kvalifikaci dodavatele nebo vedoucích zaměstnanců dodavatele nebo osob v obdobném postavení a osob odpovědných za vedení realizace příslušných stavebních prací.*
38. Soud dále vycházel z Pokynů COCOF, konkrétně z:
- a) řádku č. 3, který zní:
Druh nesrovnalosti: Nedodržení – lhůt pro doručení nabídek, nebo – lhůt pro doručení žádostí o účast
Použitelné právní předpisy, referenční dokument: Článek 38 směrnice 2004/18/ES; Článek 45 směrnice 2004/17/ES
Popis nesrovnalosti: Lhůty pro doručení nabídek (nebo doručení žádostí o účast) byly kratší než lhůty stanovené ve směrnících
Sazba opravy: 25 %, pokud zkrácení lhůt ≥ 50 %; 10 %, pokud zkrácení lhůt ≥ 30 %; 5 % v případě jakéhokoli jiného zkrácení lhůt (tuto sazbu opravy lze snížit na 2 % až 5 %, pokud povaha a závažnost nedostatku neodůvodňuje 5 % sazbu opravy)
 - b) řádku č. 16, který zní:
Druh nesrovnalosti: Nedostatek transparentnosti nebo rovného zacházení při hodnocení
Použitelné právní předpisy, referenční dokument: Články 2 a 43 směrnice 2004/18/ES; Článek 10 směrnice 2004/17/ES;
Popis nesrovnalosti: Auditní stopa týkající se zejména bodového hodnocení uděleného každé nabídce je nejasná/neodůvodněná/nedostatečně transparentní nebo vůbec neexistuje a/nebo hodnotící zpráva neexistuje nebo neobsahuje všechny prvky požadované příslušnými předpisy
Sazba opravy: 25 % Oprava může být snížena na 10 % nebo 5 % podle závažnosti dané nesrovnalosti.
39. Soud předně konstatuje, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dle judikatury správních soudů dána především tehdy, opřel-li správní orgán rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se typicky jedná v případech,

kdy správní orgány opřely rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž v případě, kdy správní orgán opomněl vypořádat některou ze zásadních námitek. Soud v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74 a uzavírá, že žádné takové pochybení v napadeném rozhodnutí neshledal.

40. Jak bude rozvedeno dále, soud se neztotožnil s názorem žalobce, že napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Z napadeného rozhodnutí jsou bez potíží seznatelné úvahy, které žalovaného vedly k zamítnutí návrhu žalobce. Na tomto místě považuje soud za potřebné poznamenat, že námitky žalobce jsou veskrze koncipovány tak, že žalovaný nedostál závaznému právnímu názoru, který byl vysloven Městským soudem v Praze ve zrušujícím rozsudku, a neodstranil nedostatky svého předchozího rozhodnutí spočívající v absenci odůvodnění aplikace příslušného řádku dle Pokynů COCOF včetně důvodů pro použití konkrétní sazby opravy. Případné nerespektování závazného právního názoru vysloveného správním soudem v kasačním rozhodnutí má však charakter nezákonnosti (nečiní-li tak správní orgán v důsledku nových skutkových zjištění nebo v souvislosti se změnou právní úpravy), nikoli nepřezkoumatelnosti, byť tato byla důvodem pro zrušení (předchozího) správního rozhodnutí (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 5. 1998, sp. zn. 7 A 56/1997, či rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 12. 2001, sp. zn. 7 A 84/99). Soud se proto v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí prováděného v mezích žalobních bodů zaměřil na posouzení otázky, zda žalovaný v napadeném rozhodnutí vyhověl požadavkům, které Městský soud v Praze ve zrušujícím rozsudku vymezil.
41. Současně soud dodává, že není oprávněn odchylovat se od závěrů, které jsou ve zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze vysloveny, zejména pokud jde o skutkovou podstatu zjištění č. 18 a č. 30. Jak totiž konstatoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 2. 2022 č.j. 1 Azs 16/2021-50: „*V řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu se u těch otázek, které byly krajským soudem zodpovězeny při zrušení původního rozhodnutí, přezkoumává pouze to, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem krajského soudu; ohledně takto vyřešených otázek totiž již „[n]ení prostor pro polemiku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2020, č.j. 1 As 312/2020-39, bod 32; obdobně např. rozsudek ze dne 1. 9. 2010, č.j. 3 As 9/2010-73).*“
42. V prvním žalobním bodě žalobce vytkl žalovanému, že se neřídil právně závazným názorem, který Městský soud v Praze vyslovil ve zrušujícím rozsudku ve vztahu ke zjištění č. 18. Podle žalobce napadené rozhodnutí neobsahuje odůvodněné skutečnosti, které žalovaného vedly k podřazení zjištění č. 18 pod řádek č. 3 Pokynů COCOF. Ze zrušujícího rozsudku Městského soudu v Praze vyplývá, že žalovaný, resp. poskytovatel dotace neozřejmili, zda žalobce porušil povinnost stanovenou přímo v čl. 38 směrnice 2004/18/ES nebo se dopustil obdobné nesrovnalosti. Pro případ, že zjištění č. 18 mělo být typově obdobnou nesrovnalostí, bylo povinností poskytovatele dotace odůvodnit, v čem tuto

podobnost spatřuje a proč se domnívá, že je možné uložit korekci právě podle tohoto řádku. Soud má za to, že žalovaný těmto požadavkům formulovaným ve zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze plně dostál. Předně je třeba zdůraznit, že Městský soud v Praze ve zrušujícím rozsudku přitakal závěru žalovaného, že nesrovnalost ve zjištění č. 18 nelze považovat za marginální, neboť nešlo o pouhé formální pochybení ze strany žalobce jako zadavatele. Současně dodal, že i pokud by se jednalo o administrativní pochybení, byl by žalobce vždy povinen přiměřeně prodloužit uchazečům lhůtu, neboť změnil důležitý parametr veřejné zakázky. Je tak nepochybné, že žalobce se dopustil porušení § 40 odst. 3 ZVZ tím, že provedl úpravu zadávacích podmínek nepřipustnou formou dodatečných informací a přiměřeně neprodloužil lhůtu pro podání nabídek uchazečů. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí správně zdůraznil, že razantní zkrácení záruční doby z 60 měsíců na 24 mohlo mít nepochybně vliv na počet zájemců o veřejnou zakázku, hodnocení nabídek a na výběr dodavatele. Žalobce přitom nebyl schopen během správního řízení prokázat a doložit opak, pakliže argumentoval jen administrativním pochybením a nadbytečností záručních lhůt za dodávky strojů a technologických zařízení. Nutno dodat, že žalobce ani v žalobě ničím nezpochybnil popsání důsledky porušení § 40 odst. 3 ZVZ. Závěr žalovaného, že neprodloužením lhůty pro podání nabídky žalobce znemožnil uchazečům reálně se ucházet o veřejnou zakázku a současně tím učinil zadávací řízení nepřehledným a nečitelným, čímž se dopustil porušení zásady transparentnosti zadávacího řízení ve smyslu § 6 ZVZ, je tak rovněž správný. Žalovaný též s odkazem na příslušná ujednání smlouvy o poskytnutí dotace ozřejmil smluvní podklad pro vznik nezpůsobilých výdajů a oprávnění poskytovatele dotace tyto nezpůsobilé výdaje žalobci neproplatit (viz strana 21 napadeného rozhodnutí).

43. Optikou výše popsaných důsledků nesrovnalosti u zjištění č. 18 je nutno nahlížet na aplikaci konkrétního řádku dle tabulky Pokynů COCOF pro provedení korekce způsobilých výdajů. Řečeno jinak, žalovaný (nejprve) rozvedl důvody, v nichž spatřuje závažnost předmětné nesrovnalosti, přičemž následně s odkazem na body 1.1 a 1.3 Pokynů COCOF (viz strana 27 napadeného rozhodnutí) zdůraznil analogický postup s typy nesrovnalostí uvedených v pokynech, má-li nedodržení pravidel vliv na transparentnost a rovné zacházení, dále má-li odrazující účinek na potencionální uchazeče nebo vede-li toto nedodržení k zadání zakázky jinému uchazeči, než kterému měla být zadána. Konkrétně pak žalovaný (na straně 20 a 21 napadeného rozhodnutí) konstatoval, že žalobce, přestože významně zkrátí záruční dobu, čímž podstatně změnil parametry veřejné zakázky, neprodloužil lhůtu pro podání nabídky. Současně uvedl, že toto zkrácení bylo v rozsahu vyšším než 50 %, neboť úpravu zadávacích podmínek žalobce provedl nepřipustnou formou dodatečných informací, které odeslal dne 30. 5. 2014, tj. 10 dní po zveřejnění veřejné zakázky. Na straně 18 napadeného rozhodnutí je přitom specifikováno, že termín pro podání nabídek byl stanoven ke dni 9. 6. 2014 a zakázka byla vyhlášena oznámením ve Věstníku veřejných zakázek dne 20. 5. 2014. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný pomocí analogie dospěl k závěru, že skutková podstata nesrovnalosti definované jako „*nedodržení lhůt pro doručení nabídek nebo nedodržení lhůt pro doručení žádostí o účast*“ dopadá na zjištění č. 18, neboť žalobce v důsledku chybného postupu při změně délky záruční doby neprodloužil lhůtu pro podání nabídky. Jelikož žalobce zveřejnil informaci o změně záruční doby deset dní po zveřejnění zakázky (fakticky jedenáctý den od zveřejnění zakázky), je zřejmé, že s ohledem na datum odevzdání nabídek ke dni 9. 6. 2014 bylo zpřístupnění informace o změně délky záruční doby ke dni 30. 5. 2014 učiněno v momentě, kdy již uplynulo minimálně 50 % z celkové lhůty pro podání nabídek.

Zkrácení lhůty pro doručení nabídek v rozsahu rovném či vyšším než 50 % je ve smyslu řádku 3 Pokynů COCOF sankcionováno opravou v rozsahu 25 % z celkových způsobilých výdajů, a to bez možnosti správního uvážení o výši této korekce.

44. Soud tedy nesouhlasí se žalobcem, že napadené rozhodnutí neobsahuje řádné odůvodnění skutečností, jež žalovaného vedly k aplikaci řádku č. 3 Pokynů COCOF. Žalobce zjevně přehlíží, že žalovaný se vypořádal jak s typovou podobností nesrovnalosti popsané ve zjištění č. 18 s nesrovnalostí uvedenou na řádku č. 3 Pokynů COCOF, tak i s výší, resp. sazbou opravy. Žalobce se v první žalobní námitce v zásadě omezil na citace ze zrušujícího rozsudku Městského soudu v Praze, aniž by tyto konfrontoval se skutečným obsahem napadeného rozhodnutí. Se závěry, k nimž žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl, *de facto* vůbec nepolemizoval. Zbývá dodat, že s ohledem na výše uvedené není pravdivé ani tvrzení žalobce, že žalovaný pouze konstatoval správnost postupu poskytovatele dotace při aplikaci řádku č. 3 Pokynů COCOF.
45. Ve druhém a třetím žalobním bodě žalobce brojil proti závěrům, které se týkají zjištění č. 30. Žalobce i v tomto námitkovém okruhu hojně cituje ze zrušujícího rozsudku Městského soudu v Praze a současně i z napadeného rozhodnutí. Přestože se v této části žalobní argumentace snaží konfrontovat odůvodnění napadeného rozhodnutí s právním názorem vysloveným Městským soudem v Praze ve zrušujícím rozsudku, nečiní tak důsledně, neboť si z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjevně „vybral“ jen některé pasáže a opominul další, a opominul rovněž navazující odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud konkrétně odkazuje na stranu 22 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný ve vztahu ke zjištění č. 30 a aplikaci řádku č. 16 Pokynů COCOF uvedl: *„Přesto byl tento uchazeč vybrán a nebyl ze zadávacího řízení vyloučen pro nesplnění kvalifikačních předpokladů. To znamená, že auditní stopa odůvodňující výběr firmy TVInvest, s.r.o. jako vítězného uchazeče, je nejasná, neodůvodněná, potažmo neexistující.“* Byť by žalovaný mohl svou úvahu více rozvést, z citované části odůvodnění lze pochopit, že chybějící, resp. neprokázaná technická kvalifikace vybraného dodavatele má v celku logicky vliv na auditní stopu týkající se bodového hodnocení uděleného vítězné nabídce, neboť není minimálně jasné a odůvodněné, proč byla firma TVInvest vybrána, ačkoli vymíněné předpoklady nesplňovala. Žalobce se k tomuto závěru žalovaného ovšem nijak nevyjádřil a věcně s ním nepolemizoval. Není přitom úlohou správního soudu, aby za žalobce, jenž má ve své dispozici předmět řízení, domýšlel jeho argumenty a dohledával nedostatky napadeného rozhodnutí či postupu správního orgánu (k tomu viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č.j. 4 As 3/2008-78).
46. Pro úplnost soud dodává, že Městský soud v Praze již ve zrušujícím rozsudku konstatoval, že žalovaný z předložených důkazů vyvodil správné závěry ohledně zjištění č. 30 a žalobce se předmětného pochybení dopustil. Přestože Městský soud v Praze výslovně neuvedl, že se jedná o závažné pochybení, upozorňuje nyní soud na to, že žalovaný v předchozím rozhodnutí uzavřel, že se v žádném případě nejednalo o marginální nebo formální pochybení (viz strana 23 předchozího rozhodnutí). Městský soud v Praze přitom ve zrušujícím rozsudku nikterak tento závěr žalovaného nemodifikoval, ale naopak se zcela ztotožnil se závěry žalovaného bez dalších věcně argumentačních odchylek.

47. Ačkoli žalovaný jen konstatoval, že sazba finanční opravy je v případě zjištění č. 30 stanovena na 25 % s ohledem na závažnost porušení zákona, je dle názoru soudu nutno reflektovat to, že žalobce fakticky vybral uchazeče, který nesplňoval stanovené předpoklady, což lze jen stěží ospravedlnit. Nadto ani žalobce v rámci tohoto žalobního bodu neuvedl nic, čím by své počínání obhájil, resp. čím by odůvodnil nižší závažnost tohoto pochybení. Pouhé přesvědčení žalobce, že „*tento případ oproti jiným případům se stejným porušením ZVZ vykazoval znaky nižší závažnosti*“, není způsobile závažnost posuzovaného jednání snížit či vyloučit. Zároveň nelze přehlížet, že žalobcem nastíněná polemika nad zvolenou výší sazby u zjištění č. 30 má ve své podstatě jen „akademický“ charakter, neboť, jak soud uvedl v souvislosti s vypořádáním prvního žalobního bodu, sazba 25 % za pochybení dle zjištění č. 18 nemohla být podrobena správní úvaze ve smyslu jejího snížení, přičemž existenci (a také závažnost) tohoto pochybení potvrdil i Městský soud v Praze ve zrušujícím rozsudku. I pokud by snad bylo možno připustit, že za zjištění č. 30 bylo možno uložit finanční opravu v nižší než maximální výši, neměnilo by to nic na tom, že žalobce se dopustil též dalšího pochybení (zjištění č. 18), u kterého nelze o sazbě opravy uvažovat a je nutno aplikovat nejvyšší možnou sazbu ve výši 25 %.
48. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl nedostatek nestrannosti žalovaného. Podle žalobce je z napadeného rozhodnutí patrné, že žalovaný se snažil „dopovědět“ a objasňovat důvody pro krácení dotace, aby postup poskytovatele dotace obstál. Žalobce však nijak nespecifikoval, jaké konkrétní úvahy a závěry uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí mají svědčit o zaujatém přístupu žalovaného a jeho údajné snaze „dopovědět“ důvody za poskytovatele dotace (osobu zúčastněnou na řízení). Soud znovu upozorňuje na to, že nemůže a nesmí za žalobce domýšlet důvody jeho žaloby. Odkaz žalobce na rozsudek NSS není přiléhavý, neboť Nejvyšší správní soud poukazoval na obsah kasační stížnosti, ve které žalovaný argumentoval důvody, které však nebyly součástí kasační stížnosti napadeného rozhodnutí (viz bod [19] rozhodnutí NSS). Jelikož soud neshledal jakýkoli exces, který žalobce naznačuje, uzavírá, že ani tato žalobní námitka není důvodná.
49. Pro úplnost soud dodává, že žalovaný v napadeném rozhodnutí, zejména na straně 20 jeho odůvodnění, netvrdil, že řádek č. 3 Pokynů COCOF stanoví zadavateli povinnost prodloužit lhůtu pro podání námitek, nýbrž pro podání nabídek (viz výše). Soudu není ani zřejmé, o jaké námitky by se daném případě mělo jednat, neboť žalobce tento poukaz, pocházející zjevně z odůvodnění zrušujícího rozsudku Městského soudu v Praze, ničím neozřejmil. Soud se nicméně domnívá, že se jedná pouze o písařskou chybu v odůvodnění zrušujícího rozsudku Městského soudu v Praze. Městský soud v Praze totiž ve zrušujícím rozsudku zdůraznil, že čl. 38 směrnice č. 2004/18/ES neřeší situaci v případě změny zadávacích podmínek či zkrácení záruční lhůty. Současně však poukázal na povinnost prodloužit lhůtu pro podání žádosti o účast nebo pro podání nabídek vyplývající z § 40 odst. 3 ZVZ. Podle názoru soudu je tak nepochybné, že ve smyslu zjištění č. 18 byla posuzována situace, kdy nedošlo k prodloužení lhůty pro podání nabídek, nikoli námitek.
50. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
51. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

52. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. ve třetím výroku rozsudku rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. srpna 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu